

Raluca POPESCU
(Universitatea din
București)

Atributul circumstanțial – un simplu subtip al atributului?

Abstract: (The Adverbial Attribute – A Simple Subtype of the Attribute?) Considered for a long time a simple subtype of the isolated Attribute, the Adverbial Attribute represents a yet more complex syntactic function, continuing to cause various controversial issues (at least in Romanian language). Being a cumulative syntactic structure, it is often studied as a double subordinated position to different parts of speech (a nominal one, being the reason why it is mostly considered an attributive determination, and a verbal one, to which it subordinates as an Adverbial – hence, the designation: *atribut circumstanțial* / *Adverbial Attribute*). This subordination to a nominal phrase is an obvious one, formally reified by the grammatical agreement, while the second one (to a verbal phrase) is weaker, mediated by the subordination to the nominal, so that many linguists are still simply considering this syntactic category nothing but a subtype of the Attribute. Although weak, this subordination to a verbal phrase can develop various adverbial meanings (cause, concession, consequence, condition, time etc.). Therefore, the fact of the double subordination of the Adverbial Attribute cannot be denied, the distinction between this type of Attribute and the proper Attribute being obvious. As a proof, the Adverbial Attribute has been studied as a *Predicative Adjunct of the Double Predicate/predicativ suplimentar*, a definitely double subordinated structure – moreover, the Romanian Predicative Adjunct of the Double Predicate had been called this way, a long while.

The Adverbial Attribute can also be a clause structure (also double subordinated), a phenomenon that can mostly be explained by the correspondence between a phrase (having a particular syntactic function) and a subordinate clause (having the same function as the phrase).

We consider that the Adverbial Attribute does not represent only a simple category of the isolated (explanatory) Attribute, as it is described in most academic papers, and that it is certainly a type of the double subordinated syntactic structures. Agreeing with this, we can also avoid many possible confusions and syntactic ambiguities. Thus, the Romanian syntactic system is enriched with a new syntactic category, different from the others, especially from the similar ones, that can often create numerous confusions (the proper Attribute, the Adverbial and the Predicative Adjunct of the Double Predicate).

Keywords: Attribute, Adverbial Attribute, double subordination, syntactic function, Predicative Adjunct of the Double Predicate

Rezumat: Considerat multă vreme un subtip al atributului izolat, atributul circumstanțial este încă o funcție sintactică mult mai complexă, cu un statut care continuă să aibă multe controverse, cel puțin în limba română. Fiind un cumul de valori sintactice, este studiat adesea drept o poziție sintactică dublu subordonată față de regenți diferiți din punct de vedere morfologic (unul nominal, motiv pentru care este mai ales, o determinare atributivă și unul verbal, cu care stabilește un raport circumstanțial – de aici, denumirea de *atribut circumstanțial*). Legătura cu regentul nominal este una vădită, concretizată la nivel formal (prin acord), în timp ce relația cu verbul regent este una slăbită, mijlocită de raportul cu nominalul regent, fapt pentru care mulți lingviști continuă să considere această categorie sintactică un simplu tip de atribut. Deși slabă, această relație cu regentul verbal poate dezvolta multiple sensuri circumstanțiale (cauzal, concesiv, consecutiv, condițional, temporal etc.).

Așadar, realitatea dublei subordonări față de doi regenți diferiți a atributului circumstanțial nu poate fi negată, iar distanțarea sa de categoria atributului este evidentă. Drept dovadă, atributul circumstanțial a fost și continuă să fie interpretat drept *predicativ suplimentar*, funcție sintactică dublu subordonată prin definiție – mai mult chiar, de-a lungul timpului, predicativul suplimentar a fost adesea denumit cu această sintagmă. Atributul circumstanțial cunoaște și realizări frastice (tot dublu subordonate), fenomen explicabil mai ales prin corespondența dintre o parte de propoziție și o propoziție subordonată.

Considerăm că atributul circumstanțial nu constituie o simplă subcategorie a atributului izolat (explicativ), cum este descris în majoritatea lucrărilor academice, și că se înscrie, pe bună dreptate, în clasa funcțiilor sintactice cu dublă subordonare față de regenți diferiți. Recunoscând acest fapt, putem de asemenea evita numeroase confuzii care se pot crea la nivel sintactic. Astfel, sistemul sintactic românesc se îmbogățește cu încă o funcție de sine stătătoare, independentă de alte categorii sintactice cu care prezintă multiple similitudini și cu care este adesea confundat (atributul, complementul circumstanțial sau predicativul suplimentar).

Cuvinte-cheie: atribut, atribut circumstanțial, dublu subordonare, funcție sintactică, predicativ suplimentar

Începând cu prima ediție a *Gramaticii Academiei*, în lingvistica românească este adusă în atenție o poziție sintactică atipică, asemănătoare atributului, dar prezentând și caracteristici specifice complementelor circumstanțiale: *atributul circumstanțial*¹. Este prima dată când în limba română se discută despre o astfel de funcție sintactică, însă doar la nivel frastic. Autorii acestei lucrări semnalează prezența unor *propoziții atributive cu nuanță circumstanțială*, care „lămuresc un substantiv exprimând în același timp și un raport circumstanțial față de verbul propoziției regente”², având nuanțe cauzale, consecutive, finale sau condiționale:

„Se aflau în acele locuri... puțini nălbări așa de pricepuți și de asemenea puțini care să biruiască pe cei mai aprinși harmăsari...”³ – propoziție subordonată atributivă circumstanțială cu nuanță consecutivă. Acest enunț este echivalent cu următorul:

Se aflau în acele locuri... puțini nălbări așa de pricepuți și de asemenea puțini încât să biruiască pe cei mai aprinși harmăsari..., în care propoziția subordonată este o propoziție circumstanțială consecutivă, sinonimă cu atributiva circumstanțială de mai sus.

Doi ani mai târziu (1956), Mioara Avram, conform principiului discutat de ea (corespondența dintre propozițiile subordonate și părțile de propoziție), consideră că, din moment ce acest fenomen se manifestă la nivelul frazei, astfel de structuri sintactice pot fi ocurente și la nivelul propoziției⁴. Totodată, ea subliniază faptul că în *Gramatica Academiei* (ediția I, 1954), „în volumul I, în capitolul consacrat folosirii modului participiu, se spune clar că: «Natura verbală a participiului permite ca acesta, p ă s t r ă n d u - ș i f u n c ț i u n e a s i n t a c t i c ă d e a t r i b u t (spațiat de mine – *M.A.*), să exprime raporturi circumstanțiale care mai pot fi exprimate și prin propozițiile circumstanțiale corespunzătoare»»⁵. Deși situația este similară celei din cadrul frazei, *Gramatica Academiei* (1954) „greșește nu pentru că nu discută la atribut (cu excepția apoziției) această situație, ci pentru că trece construcțiile respective în cadrul c o m p l e m e n t e l o r [subl. aut.] circumstanțiale”⁶, neluând în considerare că participiul este o formă verbală nonpersonală cu formă de adjectiv (se acordă cu un nominal regent) și, cel mai adesea, comportându-se ca un adjectiv – îndeplinește aproximativ aceleași funcții sintactice (atribut adjectival, nume predicativ, predicativ suplimentar).

Așadar, Mioara Avram este primul lingvist care folosește sintagma *atribut circumstanțial* în limba română⁷, luând drept model situația similară din gramatica limbii ruse, unde se recunoaște statutul independent al unor astfel de structuri sintactice, sub aceeași denumire. În același timp, ea aduce primele argumente solide privind delimitarea

* Dintr-o regretabilă eroare de editare acest articol a fost publicat în numărul precedent al volumului *Quaestiones Romanicae* - II / 1, 2013, p. 390-402, cu un alt conținut, stăin de preocupările autoarei și de titlul anunțat al materialului. Prin această republicare ne dorim să îndreptăm această greșeală care aparține responsabilului de volum.

¹ Vezi *** , *Gramatica limbii române*, vol. al II-lea, *Sintaxa*, [ediția I], [București], Editura Academiei, 1954, p. 185 și p. 213.

² Id., *ibid.*, p. 185.

³ *Apud id., ibid.*, p. 185.

⁴ Vezi Mioara Avram, *Despre corespondența dintre propozițiile subordonate și părțile de propoziție*, în *Studii de gramatică*, vol. I, București, Editura Academiei, 1956, p. 158: „De aceea, atributele în discuție, care determină și ele un substantiv sau un echivalent al acestuia, exprimând totodată un raport circumstanțial referitor la predicat, ar trebui numite, în mod corespunzător, a t r i b u t e c i r c u m s t a n ț i a l e [subl. aut.], termen folosit, de exemplu, în Gramatica Academiei de Științe a U.R.S.S. [...]”.

⁵ Id., *ibid.*, p. 158.

⁶ Id., *ibid.*, p. 158.

⁷ Id., *ibid.*, p. 161: „Cred însă că termenul cel mai potrivit, ca specializat pentru această situație și paralel cu termenul folosit în cadrul frazei, este acela de «atribut circumstanțial» care e folosit și de Gramatica Academiei de Științe a U.R.S.S. pentru construcțiile absolut corespunzătoare din limba rusă.”

atributului circumstanțial de cele două funcții sintactice cu care prezintă multiple asemănări și cu care este adesea confundat: atributul, respectiv complementul circumstanțial. În plus, răspunde parțial întrebării noastre: atributul circumstanțial nu se manifestă ca un simplu subtip al atributului, întrucât păstrează o legătură circumstanțială cu verbul-predicat, legătură suficient de puternică, se pare, pentru a-i fi determinat pe autorii primei Gramatici a Academiei să interpreteze construcțiile cu statut de atribut circumstanțial drept complemente circumstanțiale de diverse tipuri, fără a lua totuși în considerație câteva criterii semnificative, de ordin formal, precum acordul gramatical.

Cu toate acestea, atributul circumstanțial continuă să fie discutat și analizat, în majoritatea lucrărilor ulterioare studiului Mioarei Avram, ca o specie de atribut, mai exact, ca un tip de atribut izolat, alături de atributul descriptiv, din cauza faptului că, de obicei, acesta se izolează, prin virgulă, de restul enunțului. Dar acest criteriu formal de încadrare a atributului circumstanțial în categoria atributului izolat nu reprezintă un argument valid pentru a trata această specie sintactică drept un simplu atribut, întrucât, după cum afirmă Gh. Constantinescu-Dobridor, cu referire la propozițiile subordonate corespunzătoare atributului circumstanțial, „toate aceste feluri de subordonate atributive cu nuanțe circumstanțiale *pot apărea și neizolate* [subl. aut.], nu numai izolate. [...] Întrucât regulile de punctuație nu sunt întotdeauna respectate de autori, aceștia realizând de multe ori o *punctuație aproape arbitrară* [s.n. R.P.], limita dintre subordonatele atributive neizolate și cele izolate este uneori labilă, îngreunând precizarea caracterului acestora (de propoziții izolate sau de propoziții neizolate)”⁸:

Cf. „Să nu mai fim foarte săraci, într-o țară **mare și bogată**.” (Revista „Orizont”, nr. 1 / 30 ianuarie 2009, p. 7); aici, atributul adjectival multiplu (*mare și bogată*) exprimă o nuanță concesivă, chiar dacă nu e izolat, mai ales că intră în opoziție de sens cu numele predicativ *foarte săraci*, opoziție ce ar putea fi concretizată într-un raport de coordonare adversativă, care este sinonim cu raportul de subordonare de tip concesiv: *Să nu mai fim foarte săraci, dar într-o țară mare și bogată*. = *Să nu mai fim foarte săraci, deși (locuim) într-o țară mare și bogată*.

De altfel, însăși denumirea sugerată de către Mioara Avram și care s-a menținut în gramatica limbii române inclusiv până în stadiul cercetărilor actuale, demonstrează că, într-adevăr, atributul circumstanțial reprezintă o poziție sintactică hibridă, având în același timp atât trăsături de atribut (adjectival, substantival), cât și caracteristici de complement circumstanțial, funcție opusă într-un tot al celei de atribut. De exemplu:

„Și **încurajată**, vocea continuă plângătoare, din ce în ce mai plângătoare, neconținut întreruptă acum de interjecții agasante, ca glasul unei bocitoare.” (Gib I. Mihăescu, *Rusoaica*, p. 170) – atribut circumstanțial cu nuanță cauzală

În acest enunț, participiul adjectivizat **încurajată** este acordat în gen, număr și caz cu subiectul *vocea*, pe care îl determină (îndeplinește astfel funcția de atribut) și, în același timp, dezvoltă o legătură circumstanțială cauzală cu verbul-predicat (*continuă*), fapt demonstrat și de sinonimia sintactică cu propoziția subordonată circumstanțială de cauză: *Și, pentru că fu încurajată, vocea continuă plângătoare, din ce în ce mai plângătoare* [...].

Student, băiatul Mariei nu avea bani de prea multe distracții. – atribut circumstanțial cu nuanță temporală și cauzală (substantivul *student* determină subiectul *băiatul*, cu care se acordă; totodată exprimă o nuanță circumstanțială de timp, respectiv de cauză în raport cu predicatul comunicării, *nu avea*: *Când era student*, *băiatul Mariei nu*

⁸ Gh. Constantinescu-Dobridor, *Sintaxa limbii române*, ediția a II-a revăzută, București, Editura Științifică, 1998, p. 388.

avea bani de prea multe distracții. – propoziție subordonată circumstanțială de timp; *Fiindcă era student,* *băiatul Mariei nu avea bani de prea multe distracții.* – propoziție subordonată circumstanțială de cauză.

Dezvoltând, în același timp, relații sintactice și semantice cu un nominal și cu un verb-predicat, considerăm că atributul circumstanțial reprezintă o parte de propoziție secundară cu **dublă subordonare față de doi regenți de tipuri diferite** (unul nominal, iar celălalt verbal), care descrie realitatea desemnată de regentul nominal / pronominal / numeral și, în același timp, exprimă și un raport circumstanțial (cauzal, temporal, condițional, concesiv etc.) față de predicatul propoziției.

Faptul că se manifestă ca o parte de propoziție dublu subordonată constituie încă un argument pentru ca atributul circumstanțial să nu mai fie interpretat drept un simplu subtip al atributului izolat.

Mai mult chiar, sintagma *atribut circumstanțial* a fost utilizată, în foarte multe studii⁹, pentru a desemna structuri cu predicativ suplimentar, funcție sintactică unanim recunoscută ca fiind dublu subordonată atât unui nominal, cât și unui verb, cu diferența că acesta este mai apropiat de regentul verbal decât de cel nominal (vezi, în acest sens, caracterul derivațional al predicativului suplimentar dintr-un sistem bipropozițional de bază):

„Seninătatea despre care prietenii, **încântați**, spuneau odinioară că e indiciu al firii mele molcome și binevoitoare, moștenire de la stelele norocoase ale familiei, a dispărut.” (Simona Constantinovici, *Nepoata lui Dali*, p. 33) – predicativ suplimentar. < *Prietenii spuneau odinioară că seninătatea e indiciu al firii mele molcome și binevoitoare [...]. + Prietenii erau încântați.*

Suprapunerea nu doar a conceptelor, dar și a celor două funcții sintactice distincte, în lucrările de specialitate, demonstrează apropierea atributului circumstanțial de predicativul suplimentar și faptul că acest tip de atribut a fost multă vreme considerat un predicativ suplimentar cu nuanțe circumstanțiale, lucru ce probează caracterul dublu subordonat al poziției sintactice în discuție. Astfel, se îndepărtează de funcția sintactică a atributului propriu-zis, unisubordonat.

Din păcate, însăși *Gramatica Academiei* (ediția 2005)¹⁰, deși discută despre acestea separat, nu se situează pe o poziție clară, producând ambiguitate în acest sens: în capitolul consacrat predicativului suplimentar susține că atributul circumstanțial reprezintă un tip de predicativ suplimentar „datorită valorii sale semantice (valoarea circumstanțială fiind dată de raportarea la un verb)”¹¹ și acceptă un subtip de predicativ suplimentar descriptiv, ce poate avea și nuanțe circumstanțiale¹²; în același timp, recunoaște și un subtip de atribut izolat cu nuanțe circumstanțiale¹³. Cele două categorii (predicativul suplimentar cu nuanțe circumstanțiale și atributul circumstanțial) reprezintă, în fond, una și aceeași funcție sintactică¹⁴.

⁹ Chiar și astăzi, când delimitarea a fost realizată cu precizie, mai sunt încă lingviști care tratează atributul circumstanțial ca subtip al predicativului suplimentar; vezi, în acest sens: Rodica Nagy, *Sintaxa limbii române actuale. Unități, raporturi și funcții*, [Iași], Institutul European, 2005, p. 219-227; Corneliu Dimitriu, *Tratat de gramatică a limbii române*, vol. al II-lea, *Sintaxa*, Iași, Institutul European, 2002, p. 1469-1493; Ecaterina Crețu, *Limba română contemporană. Sintaxa*, Iași, Casa Editorială „Demiurg”, 2007.

¹⁰ Vezi * * *, *Gramatica limbii române. I. Cuvântul*, II. *Enunțul*, București, Editura Academiei Române, 2005.

¹¹ * * *, *Gramatica limbii române. II. Enunțul*, p. 311.

¹² Id., *ibid.*, p. 299.

¹³ Id., *ibid.*, p. 612-613.

¹⁴ Vezi și Corneliu Dimitriu, *Gramatica limbii române explicată. Sintaxa*, Iași, Editura Junimea, 1982, p. 356: „Elementul predicativ se aseamănă cu atributul (inclusiv atributul circumstanțial) prin referirea la un nume,

Pot fi confundate cu atributele circumstanțiale structuri izolate cu predicativ suplimentar antepus, care ocupă o poziție nominală emfatică, nu una verbală, obișnuită:

„Ușor **enigmatică**, alteori **melancolică**, doamna profesoară susținea cursuri de-a dreptul unice [...]” (Florina-Maria Băcilă, *Întâlnire cu Almăjana*, p. 41) – predicativ suplimentar.

Așadar, când topica și punctuația nu constituie criterii suficiente de clare pentru a putea anula concluziile, apelăm la mijloace de natură semantică, luând în considerare și proveniența structurilor; construcțiile cu atribut circumstanțial rezultă din elipsa verbală a unor propoziții subordonate circumstanțiale, păstrându-și nuanța circumstanțială respectivă, iar cele cu predicativ suplimentar pot proveni, adesea, din două propoziții principale având același subiect, dar și din „structuri de bază cu circumstanțiale temporale, concesive etc.”¹⁵. De aici, tendința de a considera existența unui predicativ suplimentar cu nuanțe circumstanțiale și, implicit, confuzia cu atributul circumstanțial:

„**Disperat**, m-am îmbrăcat la rezezeală cu ce am găsit.” (Dan Puric, *Despre Omul Frumos*, p. 115) – atribut circumstanțial cu nuanță causală („M-am îmbrăcat la rezezeală cu ce am găsit, căci eram disperat.”¹⁶);

„– Ce să fac?, l-am întrebat **disperat**.” (Dan Puric, *Despre Omul Frumos*, p. 115) – predicativ suplimentar (< *L-am întrebat și eram disperat*. și nu „L-am întrebat pentru că eram disperat.”)¹⁷.

Nici în etapa actuală de cercetare a sintaxei românești nu putem vorbi de o atenție sporită îndreptată înspre această categorie sintactică, așa cum ar trebui. Chiar dacă tratează din aceeași perspectivă generativ-transformațională, ca și *Gramatica Academiei*, celelalte funcții sintactice caracterizate prin dublă subordonare simultană față de regenți de tipuri de diferite, *Gramatica de bază a limbii române*¹⁸ se situează pe o poziție complet diferită de tradiția sintaxei românești privind atributul și, implicit, atributul circumstanțial, excluzând o astfel de categorie a structurilor sintactice specifice grupului nominal; „pe baza unor criterii sintactice și funcțional-semantice mai riguroase, aplicate și în cazul altor grupuri sintactice, se disting, în grupul nominal, mai multe funcții sintactice (corespunzătoare atributului din gramatica tradițională): determinant, cuantificator, modificator, posesor, complement”¹⁹. Având în vedere că multiple realizări ale atributului circumstanțial se regăsesc încă, potrivit noii tendințe de descriere a sistemului sintactic românesc, sub forma unor modificatori, propunem ca realitatea lingvistică în discuție să fie analizată amănunțit și să fie denumită, distinctiv, sub sintagma *modificator cu nuanță circumstanțială (?)*²⁰.

---

deosebirea de atribut (inclusiv cel circumstanțial) rezultând din «gruparea cu verbul» a elementului predicativ suplimentar și prin posibilitatea absenței «nuanței circumstanțiale».”

¹⁵ * * *, *Gramatica limbii române*. II. *Enunțul*, p. 311.

¹⁶ Atributul circumstanțial poate fi dezvoltat într-o propoziție circumstanțială.

¹⁷ Predicativul suplimentar denotă o acțiune sau o însușire simultană cu acțiunea predicatului, în timp ce, la atributul circumstanțial, „pe axa temporală, caracteristica-circumstanță pe care o exprimă nu se manifestă pe durata procesului (acțiunii sau stării) exprimat de verbul predicat, ci este anterioară sau posterioară acestuia” (Aurelia Merlan, *Sintaxa limbii române. Relații sintactice și conectori*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2001, p. 159).

¹⁸ *Vezi * * *, Gramatica de bază a limbii române*, București, Editura Univers Enciclopedic Gold, 2010.

¹⁹ *Id.*, *ibid.*, p. 362.

²⁰ *Gramatica de bază a limbii române* nu menționează specia sintactică de atribut circumstanțial, nici măcar cu referire la gramatica tradițională. Ba mai mult, în această lucrare, nici nu se are în vedere o descriere „în oglindă” a categoriei sintactice numită (și) în *Gramatica Academiei* (2005) atribut, deși această chestiune reprezintă diferența majoră între inventarele de funcții sintactice propuse de cele două lucrări. Credem că este necesar ca, admițând drept funcții dublu subordonate simultan predicativul suplimentar și complementul predicativ al obiectului, să se

Fiind o specie sintactică situată între atribut și complement circumstanțial sau între atribut și predicativ suplimentar și totuși, neputând fi încadrată cu certitudine în niciuna dintre acestea, considerăm că atributul circumstanțial nu este un simplu subtip al atributului propriu-zis, ci este o funcție sintactică independentă, distinctă de toate celelalte, cu caracter unic și specific și făcând parte din clasa structurilor sintactice caracterizate de dublă subordonare față de regenți de tipuri diferite, alături de predicativul suplimentar și de complementul predicativ al obiectului.

Atributul circumstanțial reprezintă, prin urmare, o specie sintactică nu îndeajuns de bine discutată și delimitată, care merită mult mai multă atenție. După cum, în anul 1998, Theodor Hristea²¹ pleda pentru importanța recunoașterii și pentru integrarea în sistemul sintactic românesc a unei noi categorii sintactice (*elementul predicativ suplimentar*), dar, mai ales, pentru introducerea acesteia în programele școlare, astfel venim și noi *în sprijinul* atributului circumstanțial, precum și a propoziției corespunzătoare, și propunem o reconsiderare a acestei funcții sintactice și o delimitare mult mai precisă de celelalte poziții sintactice independente cu care prezintă similitudini.

Bibliografie

- Avram, Mioara, *Despre corespondența dintre propozițiile subordonate și părțile de propoziție*, în *Studii de gramatică*, vol. I, București, Editura Academiei, 1956, p. 141-164.
- Constantinescu-Dobridor, Gh., *Sintaxa limbii române*, ediția a II-a revăzută, București, Editura Științifică, 1998.
- Crețu, Ecaterina, *Limba română contemporană. Sintaxa*, Iași, Casa Editorială „Demiurg”, 2007.
- Dimitriu, Corneliu, *Gramatica limbii române explicată. Sintaxa*, Iași, Editura Junimea, 1982.
- Dimitriu, Corneliu, *Tratat de gramatică a limbii române. 2. Sintaxa*, Iași, Institutul European, 2002.
- ***, *Gramatica de bază a limbii române*, București, Editura Univers Enciclopedic Gold, 2010.
- ***, *Gramatica limbii române*, [ediția I], [București], Editura Academiei, 1954.
- ***, *Gramatica limbii române. I. Cuvântul, II. Enunțul*, București, Editura Academiei Române, 2005.
- Hristea, Theodor, *În sprijinul „elementului predicativ suplimentar”*, în „Studii și cercetări lingvistice”, XLIX (1998), nr. 1-2, p. 157-161.
- Merlan, Aurelia, *Sintaxa limbii române. Relații sintactice și conectori*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2001.
- Nagy, Rodica, *Sintaxa limbii române actuale. Unități, raporturi și funcții*, [Iași], Institutul European, 2005.

Izvoare literare

- Florina-Maria Băcilă, *Întâlnire cu Almăjana*, [Timișoara], Editura Excelsior Art, 2009.
- Simona Constantinovici, *Nepoata lui Dali*, Timișoara, Editura Marineasa, 2009.
- Gib I. Mihăescu, *Rusoaica*, [Iași], Polirom, 2004.
- Dan Puric, *Despre Omul Frumos*, București, [DP], 2009.
- „Orizont”, nr. 1 / 30 ianuarie 2009

---

discute, cel puțin într-o notă, și statutul sintactic actual al atributului circumstanțial și, eventual, să se propună și o nouă denumire, în relație cu noile concepte.

²¹ Vezi Theodor Hristea, *În sprijinul „elementului predicativ suplimentar”*, în „Studii și cercetări lingvistice”, XLIX (1998), nr. 1-2, p. 157-161.